

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně:

Obora OBELISK s. r. o., IČ 26231352
se sídlem Lednická 22/78, Břeclav
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Staňkem,
se sídlem Opletalova 1525/39, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2024, č. j. MZP/2024/290/1619

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ministerstvo životního prostředí v souladu s ustanovením § 40 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) oznámilo na portálu veřejné správy veřejnou vyhláškou ze dne 24. srpna 2023, č. j. MZP/2023/620/1686, předložení Záměru na vyhlášení Chráněné krajinné oblasti Soutok (dále jen „záměr“) k projednání, spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání.
2. K předloženému Záměru podala žalobkyně v souladu s ust. § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny dne 21. 11. 2023 námitky evidované pod č.j. MZP/2023/2358, MZP/2023/620/2359.
3. Ministerstvo posoudilo obdržené námitky a ve svém rozhodnutí ze dne 22. 5. 2024, č.j. MZP/2024/620/2355, námitkám žalobkyně proti zařazení jejich pozemků do Chráněné krajinné oblasti Soutok nevyhovělo.
4. Žalobou napadeným rozhodnutím ministr žalovaného zamítl rozklad žalobkyně a prvostupňové správní rozhodnutí o nevyhovění námitkám žalobkyně proti záměru potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobkyně se především vymezuje proti postupu orgánu státní správy při vyhlásování chráněné krajinné oblasti CHKO Soutok (dále jen „CHKO Soutok“). Klíčovou výhradou je nedodržení zákonné lhůty 60 dnů pro vyřízení námitek, což nelze omlouvat ani množstvím podaných námitek, ani složitostí analýzy pozemků. Zákon o ochraně přírody a krajiny jasně stanoví, že lhůta musí být dodržena bez ohledu na okolnosti. Žalobkyně upozorňuje, že nedodržení této lhůty mohlo vést k mylnému přesvědčení vlastníků, že jejich námitkám bylo vyhověno, což mohlo ovlivnit jejich rozhodování o nakládání s pozemky – například jejich prodeji za vyšší cenu.
6. Další námitka se týká orné půdy, která podle žalobkyně není předmětem ochrany v rámci CHKO Soutok. V dokumentu „Záměr na vyhlášení CHKO Soutok“ jsou jako chráněné ekosystémy uvedeny lesní, luční, mokřadní a vodní biotopy, nikoliv pole či orná půda. Pokud se na konkrétním pozemku nenachází žádný z předmětů ochrany, nelze na něj uvalit omezení vlastnických práv. Tento názor podporuje i rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2013, č. j. 30 A 12/2012 - 34.
7. Žalovaný se snaží obhájit zařazení zemědělských ploch tvrzením, že tyto mohou mít podpůrnou ekologickou funkci – například ovlivňovat vodní režim nebo přispívat k ekologické stabilitě území. Žalobkyně však namítá, že tyto pozitivní efekty jsou pouze hypotetické a nelze je v daném území reálně očekávat kvůli rozsáhlým vodohospodářským úpravám, které přirozenému vodnímu režimu brání.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Žalobkyně dále rozporovala tvrzení žalovaného, že vyhlášení CHKO Soutok umožní čerpání širší škály dotačních nástrojů. To žalobkyně označuje za zavádějící, protože oblast je již zařazena jako evropsky významná lokalita (EVL), kde je možné čerpat stejné dotace i bez vyhlášení CHKO Soutok.
9. Žalovaný dle žalobkyně též nepostupoval podle § 45c odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny, který vyžaduje formální výzvu vlastníkům pozemků k účasti na ochraně EVL. Tato výzva nebyla nikdy učiněna, což žalobkyně považuje za vědomé porušení zákona. Místo spolupráce s vlastníky podle § 39 zákona o ochraně přírody a krajiny zvolil žalovaný direktivní postup podle § 40 tohoto zákona, čímž ignoroval principy součinnosti a jednal nezákonně.
10. Další komplikací jsou probíhající pozemkové úpravy podle zákona č. 139/2002 Sb., které žalovaný opomíjí. Tyto úpravy zahrnují tisíce účastníků, z nichž většina jsou cizinci, a jejich vlastnická práva budou vyhlášením CHKO Soutok dotčena, aniž by měli možnost se k tomu vyjádřit.
11. Závěrem žalobkyně zpochybňuje objektivitu analýzy Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“), na kterou se žalovaný odvolává. AOPK je podřízená žalovanému, a proto její závěry nemohou být považovány za nezávislé. Žalobkyně navrhuje, aby byla zajištěna oponentní analýza například z akademického prostředí, která by závěry této agentury ověřila.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby.
13. K námitce nevyřízení v zákonné lhůtě žalovaný uvedl, že uznává její nedodržení, ale vysvětluje to mimořádným množstvím podání (přes 1 700 dopisů), nutností vyhodnotit námitky ve vzájemných souvislostech a zajistit jednotné rozhodování. Tvrdí, že postupoval v souladu se správním řádem, zahájil řízení, vyzval účastníky k doplnění a požádal AOPK o odborná stanoviska.
14. Překročení nemělo lhůty vliv na zákonnost rozhodnutí ani na možnost žalobkyně využít opravné prostředky. Odmítá tvrzení, že žalobkyně mohla nabýt dojmu, že její pozemky budou z CHKO Soutok vyjmuty, a že je proto mohla prodat za vyšší cenu. Analýza agentury ukázala, že vyhlášení této CHKO nemá negativní vliv na úřední ceny pozemků – naopak, ceny v chráněných územích jsou mírně vyšší a pozemky v I. zóně CHKO Soutok jsou osvobozeny od daně z nemovitosti.
15. Žalovaný také odmítá, že by nesprávně kombinoval postupy pro vyhlášení CHKO Soutok a správu EVL. Tvrdí, že šlo o samostatné procesy vedené v souladu se zákonem.
16. Pokud jde o žalobní námitku týkající se ochrany orné půdy, žalovaný vyjádření vysvětlil, že i orná půda, přestože je hospodářsky využívána, je součástí chráněných hodnot navrhované CHKO Soutok. Konkrétně přispívá k zachování typického krajinného rázu jižní Moravy a k ekologickým funkcím krajiny, jako je migrační prostupnost, retence vody či přirozený vodní režim. Orná půda je výslovně uvedena mezi předměty ochrany v dokumentu k vyhlášení CHKO Soutok.
17. Zahrnutí zemědělské krajiny do CHKO Soutok je podle žalovaného běžné a odpovídá zákonné definici chráněné krajinné oblasti v zákoně o ochraně přírody a krajiny, která zahrnuje nejen přírodní, ale i kulturně-historické a hospodářsky využívané prvky krajiny. Cílem není vyloučit hospodaření, ale zajistit, aby probíhalo udržitelně a podporovalo ekologickou stabilitu území.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Žalovaný dále uvádí, že i když na orné půdě nedochází k trvalému zaplavování, mohou se zde vyskytovat periodické rozlivy, které jsou důležité pro biodiverzitu – například pro obojživelníky, ptáky a vodní bezobratlé. Obavy z obnovení plošných záplav jsou podle něj neopodstatněné a nevyplývají ani z návrhu CHKO Soutok, ani z rozhodnutí o námitkách.
19. K další žalobní námitce žalovaný uvedl, že pokud by vyhlášení CHKO Soutok vedlo ke ztížení zemědělského hospodaření, má vlastník pozemku nárok na finanční náhradu podle § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny. Výše náhrady se stanovuje podle vyhlášek ministerstva a tento kompenzační mechanismus byl opakovaně potvrzen jako legitimní při soudních přezkumech.
20. Kromě náhrad existují i další ekonomické nástroje, které podporují přírodě blízké hospodaření – například národní dotační programy Ministerstva životního prostředí. Žalovaný připouští, že některé dotace lze čerpat i mimo CHKO Soutok, například v rámci evropsky významných lokalit (EVL). Nicméně v chráněné krajinné oblasti jsou dostupné specifické dotační nástroje navázané na její předměty ochrany, jako je krajinný ráz nebo ekologické funkce krajiny. Finanční prostředky jsou navíc prioritně alokovány právě do zvláště chráněných území (ZCHÚ), což zahrnuje i chráněnou krajinnou oblast.
21. Vyhlášením CHKO Soutok se tak podle žalovaného otevírá širší možnost čerpání podpory, například z Programu péče o krajinu, který je přístupný pouze resortním organizacím.
22. Pokud jde o žalobkyní tvrzené nevypořádání se s námitkou, proč žalovaný nepostupoval dle § 45c odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny, žalovaný uvádí, že smluvní ochrana území není prakticky uskutečnitelná, jak vyplývá z testu proporcionality v Záměru na vyhlášení CHKO Soutok. Důvodem je roztržštěná vlastnická struktura – v území se nachází cca 6 870 různých vlastníků, což znemožňuje uzavření jednotné smlouvy, jak vyžaduje zákon. Pokud se nedohodne každý vlastník, smluvní ochranu nelze realizovat. Zároveň analýza stavu ekosystémů ukazuje, že dosavadní ochrana v rámci EVL není dostatečně účinná – došlo ke zhoršení stavu významných biotopů i druhů, pro které byly EVL vyhlášeny. Ochrana mimo EVL je zajišťována jen obecnými nástroji, které nezaručují dlouhodobou péči o území.
23. Žalovaný tedy upozorňuje, že rozdrobení území do různých režimů ochrany (CHKO, maloplošná ZCHÚ, smluvní ochrana) by vedlo k nízké efektivitě péče a pokračování roztržštěnosti státní správy. Vyhlášení CHKO Soutok je proto podle něj nezbytné pro zajištění jednotné, systematické a účinné ochrany celého území.
24. Smluvní ochrana podle § 39 zákona o ochraně přírody a krajiny má omezený dosah, protože se vztahuje pouze na vlastníky pozemků, nikoliv na třetí osoby (např. myslivce, rybáře). Ochranný režim je navíc striktní a bez možnosti výjimek, což může být neefektivní i nepraktické. Naproti tomu chráněná krajinná oblast umožňuje flexibilnější nastavení ochranných podmínek, včetně možnosti výjimek, a je tak vhodnější pro komplexní péči o území, neboť umožňuje pružně reagovat na změny v přírodních podmínkách, zatímco smluvní ochrana je uzavírána na dobu neurčitou a změny jsou složité. Proto žalovaný považuje vyhlášení CHKO Soutok za jediný vhodný nástroj pro efektivní ochranu území Soutoku.
25. Ačkoli zákon preferuje spolupráci s vlastníky při ochraně EVL (§ 39 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny), v případě Soutoku nebyla smluvní ochrana nabídnuta, protože už od začátku byla navržena forma ochrany v kategorii CHKO. Vzhledem k tomu nebylo postupováno podle § 45c odst. 5 téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

26. Pokud jde o argumentaci žalobkyně probíhajícími pozemkovými úpravami, žalovaný uvedl, že komplexní pozemkové úpravy v k. ú. Lednice jsou samostatným procesem, do kterého nemá kompetenci zasahovat. Záměr na vyhlášení CHKO Soutok je rovněž samostatný a nebrání vlastníkům nemovitostí v podání námitek, i pokud dochází ke změnám vlastnictví. Lhůta 90 dní pro podání námitek zajišťuje ochranu práv vlastníků. Státní pozemkový úřad však námitku nepodal.
27. Žalovaný zdůrazňuje, že záměr byl oznámen v souladu se zákonem a že vlastníci měli možnost se k návrhu vyjádřit. Této možnosti využilo přes 200 subjektů, včetně žalobkyně. Ačkoli zákon neukládá povinnost oslovit každého vlastníka jmenovitě, AOPK provedla rozsáhlou informační kampaň – jednání s obcemi, zveřejnění informací, veřejná projednání, webové stránky, tiskové zprávy. Celkem proběhlo téměř 300 jednání s různými partnery v území.
28. Vzhledem ke zhoršujícímu se stavu přírodních hodnot EVL nelze čekat na dokončení pozemkových úprav. Postup při oznámení záměru CHKO Soutok byl v souladu se zákonem i Listinou základních práv a svobod. Pokud v budoucnu vznikne vlastníkům újma kvůli omezení hospodaření, mají nárok na finanční náhradu podle § 58 zákona o ochraně přírody a krajiny.
29. Pokud jde o výhrady žalobkyně ohledně nestrannosti AOPK, žalovaný uvedl, že analýza ekosystémů pro Záměr na vyhlášení CHKO Soutok byla provedena na základě dat z vlastních průzkumů agentury i výzkumů vědeckých institucí, jak dokládá příloha č. 3 záměru. AOPK má ze zákona (§ 78 zákona o ochraně přírody a krajiny) povinnost provádět odborné průzkumy a poskytovat podklady pro výkon státní správy v ochraně přírody. Žalovaný proto nepovažuje za účelné vynakládat další veřejné prostředky na oponentní posudky, když odborné podklady již vycházejí z vědeckých dat a spolupráce s akademickými institucemi.
30. Žalobkyně měla možnost navrhnout vlastní důkazy v rámci správního řízení, ale předložila pouze osobní vyjádření bez odborného podkladu, které neprokazuje nekompetentnost nebo zaujatost AOPK; žalovaný tedy považuje odborné stanovisko AOPK za relevantní a zákoně podložené.
31. Při jednání dne 15. 10. 2025 účastníci setrvali na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí ministra životního prostředí o rozkladu, tak jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

32. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

33. Žaloba není důvodná.
34. Soud předně uvádí, že vyhlášením CHKO Soutok, resp. totožnými námitkami jiných žalobců – vlastníků různých pozemků na území této zamýšlené CHKO, zastoupených týměž advokátem, se již zabýval v rozsudcích ze dne 19. 12. 2024, č. j. 10 A 104/2024-84, ze dne 15. 1. 2025, č. j. 14 A 55/2024-106, č. j. 18 A 76/2024-86, č. j. 18 A 78/2024-101 a č. j. 18 A 79/2024-74 a ze dne 28. 1. 2025, č. j. 3 A 84/2024-67, č. j. 3 A 85/2024-79, dále ze dne 6. 2. 2025, č. j. 15 A 104/2024- 72. Vzhledem k tomu, že v žalobách, o nichž rozhodl zmíněnými rozsudky, byla uplatněna naprosto stejná žalobní argumentace, osmý senát bude z těchto rozsudků vycházet, stejně jako ze svého předchozího rozhodnutí ze dne 12. 2. 2025, č. j. 8 A 105/2024-58, jelikož nemá důvod se odklonit od takto nedávno vyslovených závěrů.
35. Nadto je třeba uvést, že posledně označený rozsudek městského soudu č. j. 8 A 105/2024-58 byl napaden kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 As 61/2025 – 44 ze dne 18. 7. 2025 zamítl, když se se závěry městského soudu ztotožnil.
36. Podle ust. § 25 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, „(1) *Rozsáhlá území s harmonicky utvářenou krajinou, charakteristicky vyvinutým reliéfem, významným podílem přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů, s hojným zastoupením dřevin, popřípadě s dochovanými památkami historického osídlení, lze vyhlásit za chráněné krajinné oblasti.*
37. (2) *Hospodářské využívání těchto území se provádí podle zón odstupňované ochrany tak, aby se udržoval a zlepšoval jejich přírodní stav a byly zachovány a vytvářeny optimální ekologické funkce těchto území. Rekreační využití je přípustné, pokud nepoškozuje přírodní hodnoty chráněných krajinných oblastí.*
38. (3) *Chráněné krajinné oblasti, jejich poslání a bližší ochranné podmínky vyhláší vláda republiky nařízení*
39. Podle ust. § 40 téhož zákona, „(1) *Je-li třeba vyhlásit chráněné území nebo jeho ochranné pásmo podle části třetí tohoto zákona, zajistí orgán ochrany přírody zpracování záměru na vyhlášení zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma. V záměru orgán ochrany přírody vyhodnotí stav dochovaného přírodního prostředí v území a navrhne vhodný způsob a rozsah ochrany území včetně jeho bližších ochranných podmínek.*
- (2) *Záměr na vyhlášení národní přírodní rezervace, přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní památky nebo ochranného pásma těchto zvláště chráněných území zašle orgán ochrany přírody příslušný k jejich vyhlášení obcím a krajům, jejichž území se záměr dotýká. Vlastníkům nemovitých věcí dotčených záměrem, zapsaným v katastru nemovitostí, dále zašle písemné oznámení o předložení záměru k projednání spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání. Oznámení zároveň zveřejní na portálu veřejné správy.*
- (3) *Záměr na vyhlášení národního parku, chráněné krajinné oblasti nebo ochranného pásma národního parku zašle Ministerstvo životního prostředí obcím a krajům, jejichž území se záměr dotýká. Vlastníkům nemovitých věcí dotčených záměrem, zapsaným v katastru nemovitostí, doručí Ministerstvo životního prostředí formou veřejné vyhlášky písemné oznámení o předložení záměru k projednání spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání. Ministerstvo životního prostředí zveřejní oznámení o předložení záměru k projednání spolu s informací o tom, kde je možno se seznámit s jeho úplným zněním, kdo je oprávněn podat k němu námitky a kdy uplyne lhůta pro jejich podání, na portálu veřejné správy. Dotčené obce zveřejní na žádost*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Ministerstva životního prostředí oznámení do 5 dnů ode dne, kdy jim oznámení bylo doručeno, na úředních deskách obcí.

(4) Písemné námitky k předloženému záměru mohou uplatnit dotčené obce a kraje ve lhůtě 90 dnů od obdržení záměru a vlastníci nemovitých věcí dotčených navrhovanou ochranou ve lhůtě 90 dnů od doručení písemného oznámení o předložení záměru k projednání podle odstavce 2, jinak ve lhůtě 90 dnů ode dne doručení oznámení veřejnou vyhláškou podle odstavce 3 na portálu veřejné správy. Námitky proti návrhu podle odstavce 2 se podávají orgánu ochrany přírody příslušnému k vyhlášení zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma, námitky podle odstavce 3 Ministerstvu životního prostředí; k námitkám uplatněným po uvedené lhůtě se nepřihlíží. Vlastník je oprávněn uplatnit námitky jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností. Orgán ochrany přírody rozhodne o došlých námitkách do 60 dnů od uplynutí lhůty pro uplatnění námitek. Orgán ochrany přírody uvede záměr do souladu s námitkami, kterým bylo vyhověno.

(5) Od doby zveřejnění záměru na vyhlášení části přírody podle odstavců 2 a 3 za zvláště chráněné území až do vyhlášení zvláště chráněného území, nejdéle však po dobu dvou let, se musí každý zdržet všech zásahů, které by negativně měnily či poškozovaly dochovaný stav přírody území navrhovaného ke zvláštní ochraně.

(6) Rozsah dotčených nemovitostí nebo rozsah omezení vlastníků nemovitých věcí vyplývající z vymezení zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma nebo zón ochrany přírody národního parku anebo chráněné krajinné oblasti, z bližších ochranných podmínek zvláště chráněného území nebo z výčtu činností vázaných na souhlas v ochranném pásmu uvedených v návrhu právního předpisu, kterým se vyhláší nebo mění zvláště chráněné území nebo jeho ochranné pásmo, nesmí přesáhnout rozsah omezení nebo rozsah ochrany vyplývajících ze záměru podle odstavce 1, upraveného podle rozhodnutí o námitkách podle odstavce 4.

(7) Náležitosti a obsah záměru podle odstavce 1 stanoví Ministerstvo životního prostředí vyhláškou.“

40. Soud k přezkumu tohoto typu rozhodnutí nejdříve zdůrazňuje, že úkolem soudu v řízení o žalobě proti takovému správnímu rozhodnutí není komplexní rozbor ani přezkum celé problematiky vyhlášení CHKO Soutok z pohledu environmentálního, ekonomického či společensko-kulturního. Soudní moc není arbitrem toho, zda je ochrana přírody cestou zřizování chráněné krajinné oblasti a zajištěním určité míry přirozeného vývoje v nich z odborného hlediska žádoucí a jediná správná, a to ani obecně, ani specificky na území Soutoku. Tato úvaha náleží žalovanému.
41. Úkolem soudu je v rozsahu žalobních bodů posoudit, zda žalovaný vypořádal námitky žalobkyně v souladu se zákonem. Míra podrobnosti rozsudku je tak dána především kvalitou a konkrétností žalobní argumentace. Soud v tomto ohledu musí konstatovat, že žalobní body vesměs opakují námitky, které žalobkyně vznesla proti záměru, aniž by k vypořádání těchto námitek uplatnila nějakou oponenturu. V tom případě soud může odkázat na vypořádání těchto námitek v prvostupňovém rozhodnutí a na vypořádání odvolacích námitek žalovaným, jelikož s tímto vypořádáním zcela souhlasí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS.). Není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto není zkrácením práva účastníka řízení, pokud soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkáže. Soud tedy nemá povinnost alternativně a originálně vyjádřit závěry, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

42. V první žalobní námitce žalobkyně namítá nedodržení zákonné lhůty k rozhodnutí o námitkách.
43. Soud opakuje, že žalovaný tuto námitku vypořádal ve svém rozhodnutí. S tímto vypořádáním soud souhlasí a také souhlasí s tím, že ačkoliv bylo ust. § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny porušeno, jedná se o vadu řízení, přičemž podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu v tom nelze spatřovat takové porušení procesních norem, které by měla za následek nezákonnost rozhodnutí.
44. Žalobkyně také namítala, že vliv nedodržení lhůty lze spatřovat například v tom, že vlastník pozemku mohl oprávněně nabýt přesvědčení, že jeho námitce je vyhověno ve smyslu toho, že jeho pozemek nebude součástí CHKO Soutok, a může jej nabídnout k prodeji za vyšší cenu bez omezení, vyplývajících ze základních ochranných podmínek CHKO Soutok.
45. Soud zde souhlasně se žalovaným uvádí, že z žádného ustanovení § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny či z norem správního řádu se fikce vyhovění námitce v případě jejího nevypořádání v určité lhůtě nepodává.
46. Vzhledem k tomu, že se jedná pouze o hypotetickou možnost a žalobkyně neuvádí ani nedokládá, že měla možnost své pozemky, které mimochodem v žalobě ani nijak neoznačila, prodat za vyšší cenu, považuje soud i tuto námitku za nedůvodnou.
47. Ve druhé žalobní námitce žalobkyně namítá, že orná půda není předmětem ochrany. I k této námitce se žalovaný obsírně vyjádřil ve svém rozhodnutí, jmenovitě na stranách 3 až 5 odůvodnění. Soud na toto vypořádání, se kterým souhlasí, odkazuje a pouze dodává, že z detailnějšího popisu předmětu ochrany (krajiny s typickým krajinným rázem) je zřejmé, že orná půda do něj spadá. Z úvodního popisu v bodě 3. záměru ostatně nevyplývá, že by jednotlivé aspekty dané krajiny záměr vyjmenovával taxativně (což plyne z užitého termínu zejména).
48. Ministr životního prostředí k tomu kromě jiného uvedl, že zemědělsky využívané plochy v krajině CHKO Soutok mohou mít funkci arondační, mohou mít úzkou vazbu na vodní režim v území, mohou poskytovat plochu pro rozmnožování atp. Zařadit do CHKO Soutok pouze biologicky cenná území bez komplexní úvahy o krajinném celku a funkčních ekologických vazbách a procesech v něm nelze; naopak z definice chráněné krajinné oblasti v zákoně jasně vyplývá to, že se jedná o rozsáhlá území s harmonicky utvářenou krajinou, charakteristicky vyvinutým reliéfem, významným podílem přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů, s hojným zastoupením dřevin, popřípadě s dochovanými památkami historického osídlení. Zároveň zde není hospodářská činnost nepřijatelná, ba naopak hospodářské využívání území chráněné krajinné oblasti se provádí tak, aby se udržoval a zlepšoval jeho přírodní stav a byly zde zachovány a vytvářeny optimální ekologické funkce.
49. Žalobkyně dále namítala, že příznivý efekt ochrany přírody na zemědělských pozemcích žalovaný teprve očekává, aniž by bral v úvahu skutečnost, že popisovaný stav nelze v daném území navodit z důvodu provedených komplexních vodohospodářských úprav, které přirozenému vodnímu režimu účinně brání. Žalobkyně však neuvádí a už vůbec neprokazuje, že v území nějaké vodohospodářské úpravy nastaly, a z jakých důvodů tyto úpravy brání zamýšleným účinkům vyhlášení CHKO Soutok.
50. Soud má dále za to, že z rozhodnutí žalovaného i ze Záměru jasně vyplývá, že ochrana živočichů a biotopů, které se možná nenacházejí na pozemcích žalobkyně, které jsou však

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

propojeny s jinými ekosystémy (lesy, toky atd.) je tedy rovněž nepřímým důvodem, proč zahrnout ornou půdu do záměru. Zařazení orné půdy do záměru tak má svůj význam i z hlediska ochrany živočichů vyskytujících se v celé posuzované lokalitě.

51. Soud má za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vysvětlil, proč je nutné zařadit do záměru i zemědělské pozemky žalobkyně. Toto vysvětlení soud shledává zcela v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, proto s ním souhlasí a v dalším odkazuje na toto rozhodnutí a na Záměr.
52. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nepřistoupil k ochraně daného území formou smluvní ve smyslu ust. § 45c odst. 5 zákona o ochraně krajiny a přírody. Soud opět konstatuje, že žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, proč takový postup nebyl možný. Soud s tímto závěrem souhlasí a v dalším odkazuje na rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně v žalobě tyto závěry nijak kvalifikovaně nerozporuje, pouze námitku v žalobě opakuje.
53. Podle § 39 odst. 1 věty první a druhé zákona, *ochrana evropsky významných lokalit je zajišťována přednostně v součinnosti s vlastníky pozemků. Pro evropsky významné lokality lze namísto vyhlášení národní přírodní rezervace, národní přírodní památky, přírodní rezervace, přírodní památky nebo památného stromu, včetně jejich ochranných pásem, prohlásit území za chráněné nebo strom za památný, pokud již nejsou zvláště chráněny podle tohoto zákona, na základě písemné smlouvy uzavřené mezi vlastníkem dotčeného pozemku a příslušným orgánem ochrany přírody.*
54. Závěr žalobkyně, že pokud chtěl žalovaný pravidla dle § 39 zákona dodržet, měl nejdříve zrušit ochranu dle EVL a následně započít na pozemcích bez ochrany vyhlášovat chráněnou krajinnou oblast, soud uvádí, že tato povinnost jednak ze zákona nikterak nevyplývá, a dále s ohledem na žalovaným vysvětlenou nemožnost chránit tato území formou smluvní, by takový postup námitkám žalobkyně nikterak nevyhověl.
55. Soud má proto zato, že žalovaný v rozhodnutí, resp. v záměru na vyhlášení CHKO svůj postup dostatečně vysvětlil a zdůvodnil. Soud v tomto ohledu připomíná, že může do úvahy žalovaného zasáhnout jen a pouze, pokud překračuje zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužívá (viz znění ust. § 78 odst. 1 druhá věta), což v tomto případě nelze dovodit.
56. Soud rovněž souhlasí se žalovaným, že probíhající rozsáhlé pozemkové úpravy na vyhlášení CHKO nemohou mít vliv. Ani žalobkyně v žalobě neuvádí, proč by žalovaný měl brát na tento nesouvisející proces ohled. Z uvedených důvodů soud neprovedl důkaz dopisem NPÚ adresovaným žalovanému, neboť vědomost žalovaného o pozemkových úpravách není v dané věci relevantní.
57. Co se týče námitky, že „lze úspěšně pochybovat“ o nestrannosti a objektivnosti, potažmo věrohodnosti analýzy zpracované Agenturou ochrany přírody a krajiny, neboť ta je podřízena žalovanému, soud poukazuje na to, že se jedná o odborný orgán ochrany přírody, který disponuje příslušným odborným (zaměstnaneckým) aparátem a spolupracuje s dalšími odbornými pracovišti. Zájem Agentury je příznivé životní prostředí a jeho ochrana, při své činnosti postupuje podle zákona a v souladu s ním.
58. Soud souhlasí se žalovaným, že žalobkyně v rámci správního řízení ani v žalobě nepřichází s žádným důkazem, na jehož základě by bylo možné dospět k pochybnostem o kompetentnosti a nestrannosti agentury, jakožto autora odborného stanoviska k námitkám. Ani tuto žalobní námitku tedy soud neshledal důvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadení rozhodnutí ministra životního prostředí bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnout.
60. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. října 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.